

Chileense Sprookjes

Het moet zo'n twee weken geleden zijn geweest. De zon scheen en toch was het koud in Utrecht. Ik plaatste mijn fiets tegen een lantaarnpaal, zette hem op slot en stak over. Op het zebrapad raakte iemand mijn schouder. Ik draaide me om en zag het blijde gezicht van iemand die mij bij naam kende, maar waarvan ik bij God niet wist wie hij was. Hij kende me echt, want hij noemde momenten uit mijn jeugd en middelbare schooltijd die een wildvreemde niet kon weten. De jongeman in **grijs kostuum** gaf me ongevraagd een kaartje met daarop zijn naam, email en telefoonnummer. Ik zei gedrag en stak het kaartje in de zak van mijn spijkerjack.

Ik liep door naar de bieb – telkens zoekend en gravend in mijn geheugen naar wie hij was – leverde mijn boeken in en liep naar De Slegte. Het was er druk, maar niemand zocht het boek waar ik op uit was; een boek met Chileense sprookjes. Ik kocht het en verliet de winkel. Bladerend door het fotoalbum in mijn hoofd liep ik terug in de richting van de Hema.

De Hema heeft een warm en rustig boven waar je goedkoop koffie kunt drinken. Ik wilde net gaan zitten en melk in mijn koffie doen, toen een tweede hand die dag mijn schouder aantikte. Ik draaide me om naar het gezicht van een bekende Nederlandse schrijver die vroeg naar mijn melkkannetje. Maar voor dat ik het metalen kannetje aan hem kon geven, sprak hij me aan over het boek dat op tafel lag; het boek met de Chileense sprookjes. Of hij er even in mocht kijken, en na mijn instemming haalde hij zijn koffie, plaatste zich voor mij aan tafel en begon te bladeren in het boek.

Hij stelde zich voor en vertelde dat hij schrijver was. Ik vroeg me af of het voor het gesprek van enig belang was, dat ik hem vertelde dat ik dat wel wist, en hem meerdere malen op televisie had gezien en zijn laatste twee boeken had gelezen. Ik zweeg daarover en vertelde hem over mijn studie, de liefde voor **Spaanse gedichten** en mijn fascinatie voor sprookjes en het **ontvluchten van de dagelijkse werkelijkheid**. Het werd een leuk gesprek en hij bood mij koffie aan. “Of de Hema ook een vlucht was”, vroeg hij! Ik lachte wat onzeker en wist eigenlijk niet wat ik moest antwoorden. Hij vertelde vervolgens dat hoewel hij heel graag schreef, hij toch het meest genoot van **vertellen**. “Vertellen is een echte kunst. Vertellen moet altijd in een keer goed zijn. Net als lesgeven...dat kun je niet nog een keer opnieuw doen”.

Als twintigjarige was hij eind vijftiger jaren naar Parijs gegaan om daar op straat verhalen te vertellen aan mensen die zomaar voorbij liepen. Op Gare du Nord schatte hij hun nationaliteit in, sprak hen vervolgens aan in het Frans, Engels, Duits, Spaans of het Nederlands. Het verhaal en de toon moesten passen, bij dat jonge stel in het park of die oude dame en heer aan de voet van de Eiffeltoren. Als hij kon boeien en ze bleven staan was zijn dag perfect. Dat contact, die relatie met mensen.....daar was het hem allemaal om te doen. Hij stopte even met praten en nam een slok van zijn koffie.

Ik vroeg hem hoe hij tegenwoordig - ik schatte hem in de 70 - invulling gaf aan zijn liefde voor de vertelkunst. Hij vertelde dat hij scholen bezocht. Basisscholen. Maar vooral veel voortgezet onderwijs. Daar vertelde hij verhalen aan diverse groepen leerlingen. Hij keek eerst goed naar ze, dacht na over hun mogelijke interesses, deed soms het licht uit, en zocht passende woorden, zodat ze hem konden begrijpen en bleven luisteren.

“Ik hoop altijd dat ze meer doen dan luisteren alleen....dat ze gaan **dromen**” “Hoe doet u dat dan?”, vroeg ik hem. Door te kijken als ik praat. Ik zoek contact....zie hun reacties en pas daar mijn stem op aan, maak het meer of minder spannend en danals iedereen stil is dan..... Hij stopte plotseling! “En”, vroeg ik, “en dan...?”

Plots werd ik wakker, mijn moeder riep van beneden of ik kwam eten. Het leesboek lag naast me, geopend op **bladzijde 15**.